

Sygn. akt I C 3223/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: stażysta Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.999,31 (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć 31/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 20 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.017 (dwa tysiące siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt: I C 3223/16

UZASADNIENIE

Powód P. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 4.999,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki V. (...) w wyniku kolizji z dnia 28 maja 2016r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 5.224,30 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona. Powód dochodzi kwoty 4.499,31 zł tytułem dalszych kosztów naprawy pojazdu i kwoty 500 zł stanowiącej równowartość poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy technicznej kosztów.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 5.224,30 zł. Pozwany zakwestionował też wysokość wyliczonych przez powoda kosztów naprawy pojazdu jako zawyżony, a złożoną prywatną ekspertyzę uznał za nieprawidłową. Wskazał, że przy ocenie należnego powodowi odszkodowania należy uwzględnić wiek pojazdu oraz jego poprzednie uszkodzenia. To zaś uzasadnia konieczność przyjęcia do kosztorysu cen części pochodzenia alternatywnego, o potwierdzonej jakości.

Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda jako zbędnej, nie stanowiącej dowodu w sprawie. Nadto koszty jej sporządzenia nie są normalnym następstwem kolizji, za którą ponosi odpowiedzialność sprawca i ubezpieczyciel.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 maja 2016 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został 11-letni pojazd powoda marki V. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(bezsporne, akta szkody – k. 39)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była wymiana błotnika przedniego lewego i prawego, poszycia zewnętrznego drzwi lewych, listwy ozdobnej drzwi lewych, wahacza przedniego lewego, przegubu przedniego lewego, amortyzatora przedniego lewego, tarczy koła przedniego lewego oraz elementów technologicznych i jednorazowego montażu. Należało poddać naprawie zderzak przedni i listwę boczną zderzaka przedniego. Pojazd posiadał wcześniejsze uszkodzenia karoserii, które nie były naprawiane przez powoda – stare ubytki lakieru na progu lewym. W pojeździe nie stwierdzono montażu części, które nie byłyby częściami dedykowanymi przez producenta pojazdów V.. Naprawa pojazdu powoda wiązałaby się z poniesieniem kosztów w wysokości 9.856,72 zł przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztatach blacharsko-lakierniczych i zastosowaniu cen części alternatywnych, sygnowanych znakami O i (...). Uzasadniając niezastosowanie do wyliczeń cen części oryginalnych z logo producenta, pomimo braku dowodów na montaż w pojeździe powoda innych części niż oryginalne biegły wskazał, że pojazd powoda jest pojazdem 11 letnim i występuje w stosunku do niego podstawa do minimalizacji kosztów naprawy. Jednakże zastosowanie części alternatywnych innych niż sygnowane znakami O lub Q, w tym części o tzw. porównywalnej jakości (np. sygnowanymi znakami P, PJ lub części z rynku wtórnego) nie gwarantuje w pełni przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zastosowanie do naprawy części alternatywnych oznakowanych symbolem O i (...) nie wpłynie na zmianę wartości pojazdu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki pojazdowej, mgr J. B. – k. 56-74)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 5.224,30 zł, odmawiając przyznania odszkodowania w kwocie wyższej, pomimo przedłożenia pozwanemu kosztorysu sporządzonego przez niezależnego rzeczoznawcę. Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił 500 zł. Roszczenie w przedmiocie zwrotu powyższej kwoty powód zgłosił pozwanemu w piśmie z dnia 11 lipca 2016r. wzywając go do zapłaty kwoty 5.604,76 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 19 lipca 2016r.

(bezsporne, vide akta szkody – k. 39, wezwanie do zapłaty – k. 7, prywatny kosztorys – k. 9-13, faktura VAT – k. 8, kosztorys pozwanego – k. 34-38)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego, mgr inż. J. B.. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego

szkoda wynikała oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 9.856,72 zł brutto z zastosowaniem części alternatywnych oznaczonych symbolem O i (...) oraz średniej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 115 zł netto.

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (500 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361 § 2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 5.224,30 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 5.132,42 zł (9.856,72 zł – 5.224,30 zł + 500 zł). Z uwagi na fakt, że powód wnosil o zasądzenie kwoty w sumie 4.999,31 zł, w związku z treścią art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie mógł orzec ponad żądanie zgłoszone w pozwie.

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 4.999,31 zł (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) oraz art. 455 k.c. należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 20 lipca 2016r. do dnia zapłaty. Pomimo upływu ustawowego 30-dniowego terminu na spełnienie świadczenia powód udzielił pozwanemu dalszego terminu na spełnienie świadczenia, toteż żądanie odsetek należało uznać za uzasadnione.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika (900 zł), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (300 zł), oraz uiścił zaliczkę na biegłego (800 zł) co daje w sumie kwotę 2.017 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w całości, to należy się mu pełny zwrot kosztów, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

SSR Arkadiusz Ziarko